

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200724
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3015200724.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Z. H. U., nar. XX. G. XXXX, trvale bytom H. XXX XX W., právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou BĀNOS s.r.o., so sídlom Hlavná 979/23 , Galanta 924 01, proti žalovanému: Okresnému úradu Trenčín, odboru výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, 911 01 Trenčín, za účasti 1/ J. O., nar. XX.. XXXX, trvale bytom J. XXX/X, XXX XX W., 2/ Z. F. O., nar. XX. J. XXXX, trvale bytom J. XXX/X, XXX XX W., 3/ R. X., trvale bytom T. XXXX/X, XXX XX W., 4/ X. X., trvale bytom T. XXXX/X, XXX XX W., o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OVBP2-2015/018085-2 Br zo dňa 04. augusta 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 07. júna 2016, č. k. 11S/77/2015-106, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/77/2015-106 zo dňa 07. júna 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OVBP2-2015/018085-2 Br zo dňa 04. augusta 2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej v texte aj „správny poriadok“ alebo „SP“) čiastočne zmenil a v ostatnej časti potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Trenčín č. ÚSŽP 2015/179/50734/33-Mi zo dňa 15. apríla 2015, ktorým Mesto Trenčín ako prvostupňový stavebný orgán dodatočne povolilo zmenu stavby „Rekonštrukcia rodinného domu“ J. XXX/X, W., umiestnenú na pozemkoch registra C parcela č. XXX/X a XXX/X v katastrálnom území M. a súčasne povolil jej užívanie. Podľa prvostupňového rozhodnutia zmena stavby sa vykonala v podkroví rodinného domu a v jeho prízemí, ktoré sa schodiskom prepojilo s podkrovím. Súčasne sa plocha vjazdu na parcelu č. XXX/X a plocha dvora spevnila zámkovou dlažbou. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí početné námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné s poukazom na tvrdenie, že neboli zistené také pochybenia, pre ktoré by bolo potrebné prvostupňové rozhodnutie zrušiť, resp. ho vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplývalo, že mal za to, že preskúmané rozhodnutia a postup správnych orgánov sú v medziach žaloby v súlade so zákonom. Uviedol, že J. a Z.. F. O. ako spoluvlastníci rodinného domu na adrese J. XXX/X, Trenčín bez stavebného povolenia vykonali úpravy tohto rodinného domu a prilahlých pozemkov, ktoré sa nachádzajú na parcele č. XXX/X a XXX/X v katastrálnom území M., a s ktorými hraničí parcela č. XXX vo vlastníctve žalobcu. Až po vykonaní zmien, ktoré spočívali v zmene podkrovia a čiastočne aj prízemí rodinného domu vrátane spevnenia plochy vjazdu na parcelu č. XXX/X a plochy dvora zámkovou dlažbou, požiadali o dodatočné povolenie zmeny stavby. Na jej základe prvostupňový stavebný úrad začal konanie o dodatočné povolenie stavby spojené s kolaudačným konaním.

Ako ďalej krajský súd konštatoval v priebehu spojeného konania žalobca ako účastník konania opakovane vznášal viaceré námietky vrátane výhrady, že realizované spevnenie povrchu okolia rodinného domu stavebníkov zámkovou dlažbou presahuje na jeho pozemok, čím sa v medziach tvrdenia žalobcu následne vymedzil predmet sporu medzi účastníkmi súdneho konania.

Krajský súd na zdôraznenie uviedol, že žalobca bol účastníkom spoločného stavebného konania práve z dôvodu vlastníctva parcely č. XXX, ktorá hraničí s parcelami č. XXX/X a XXX/X vo vlastníctve stavebníkov. Predmetné parcely ako aj stavba na nich stojaca boli pritom zaťažené vykonanými zmenami, ktoré boli predmetom opakovaného posudzovania zo strany správnych orgánov. Žalobca ako vlastník susedného pozemku sa považoval za dotknutého na svojom vlastníckom práve z dôvodu stavebných úprav vykonaných na nehnuteľnostiach vo vlastníctve stavebníkov. To znamená, že dôvod, ktorý zakladá účasť žalobcu na stavebnom konaní, súčasne limituje okruh námietok a výhrad, ktoré môže v stavebnom konaní vzniesť. Preto ak sa vlastník susedného /hraničiaceho/ pozemku domnieva, že jeho vlastnícke právo alebo právom chránené záujmy alebo povinnosti suseda môžu byť stavebným povolením dotknuté, stáva sa s prihliadnutím na okolnosti prípadu účastníkom konania a môže len z tohto titulu vznášať námietky, ktoré vecne súvisia s jeho vlastníckym právom /resp. iným právom k nehnuteľnosti/ a slúžia na ochranu jeho vlastníckeho práva k parcele č. XXX. Z toho potom vyplýva, že žalobca bol v preskúmanom stavebnom konaní s poukazom na koncentračnú zásadu a následne v konaní pred súdom oprávnený podávať len námietky, ktoré bezprostredne súviseli s možným ukrátením jeho práv ako vlastníka susedného pozemku /vrátane procesných námietok/.

Takýto charakter podľa krajského súdu mala len výhrada týkajúca sa tvrdení žalobcu, že osadená dlažba zasahuje do jeho pozemku, ktorá podľa súdu ako jediná mohla vecne odôvodniť ukrátenie žalobcu na jeho právach, súd zameral pozornosť práve na ňu, nezistiac pritom iné procesné pochybenia, ktoré by žalobca namietal a ktoré by boli spôsobilé privodiť nezákonnosť či už žalobou napadnutého rozhodnutia alebo aj prvostupňového správneho rozhodnutia vrátane procesných postupov, ktoré predchádzali ich vydaniu. Súd pritom zohľadnil aj vyjadrenia žalobcu prednesené na pojednávaní, že predmetom žaloby nie je pôvodne vznášaná námietka zaujatosti.

V prejednávanom prípade podľa názoru krajského súdu si správne orgány zaobstarali dostatok podkladov na prijatie zákonných rozhodnutí a správne aplikovali príslušné právne predpisy. Potom, čo odvolací správny orgán zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na nové konanie, stavebníci predložili relevantné dôkazné prostriedky, ktoré nadovšetko pochybnosť preukázali, že nimi vykonané úpravy neukrátili žalobcu na jeho vlastníckom práve k parcele č. XXX. Na výzvu stavebného úradu stavebníci doručili správnomu orgánu plán o podrobnej po realizačnej situácii so zameraním odstupových vzdialeností zo septembra 2014 vrátane fotografie, ktorá zaznamenala reálny odstup okraja dlažby od obvodového múru oplotenia žalobcu. Z nich bolo zrejmé, že zámková dlažba je ukončená na pozemku stavebníkov, ešte pred hranicou rozhrania susedných parciel XXX/X a XXX.

Záverom krajský súd uviedol, že stavebníci jednoznačne preukázali, že nedošlo k porušeniu vlastníckeho práva žalobcu, a že stavbu, resp. jej zmeny realizovali výlučne na svojich vlastných pozemkoch, krajský súd mal za to, že neboli splnené zákonné podmienky na prerušenie stavebného konania podľa § 88a ods. 3 v spojení s § 137 stavebného zákona. Nepriamo to dosvedčuje správanie žalobcu, ktorý nepodal na súd žalobu o určenie vlastníckeho práva, resp. negatívnu žalobu, že stavebníci nie sú vlastníckymi určitej

časti parcely. Ani v tomto bode tak súd nezistil pochybenia správnych orgánov pri vydávaní dotknutých rozhodnutí.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom a žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, náhradu trov nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal kasačnú sťažnosť (ďalej len „odvolanie“) žalobca z dôvodov, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež ako „Správny súdny poriadok“) sú s opisom rozhodujúcich skutočností popísané v sťažnostných bodoch tejto kasačnej sťažnosti.

Vo svojej kasačnej sťažnosti/odvolaní žalobca upriamil pozornosť na citovanie odôvodnenia krajského súdu a v súvislosti s tým poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobca vytkol krajskému súdu, že na skutočnosti, ktoré namietal v častiach III.A až III.H žaloby nedostal odpovede. Konkretizoval, že krajský súd však až príliš formalistický v odôvodnení rozsudku uviedol: „S poukazom na fakt, že z mnohých v žalobe uvádzaných námietok mala takýto charakter len výhrada týkajúca sa tvrdení žalobcu, že osadená dlažba zasahuje do jeho pozemku, ktorá podľa súdu ako jediná mohla vecne odôvodniť ukrátenie žalobcu na jeho právach, súd zameral pozornosť práve na ňu, nezisťiac pritom iné procesné pochybenia, ktoré by žalobca namietal a ktoré by boli spôsobilé privodiť nezákonnosť či už žalobou napadnutého rozhodnutia alebo aj prvostupňového správneho rozhodnutia vrátane procesných postupov, ktoré predchádzali ich vydaniu“. Odôvodnenie krajského súdu, ktorým dáva odpovede na všetky žalobné námietky v častiach III.A až III.H žaloby spôsobom „nezisťiac pritom iné procesné pochybenia“ považoval za nepreskúmateľné a teda nezákonné, odôvodňujúce zrušenie rozsudku krajského súdu.

Vo svojom odvolaní ďalej vyslovil nesúhlas so záverom krajského súdu, že žalobca bol v preskúmanom stavebnom konaní s poukazom na koncentračnú zásadu a následne v konaní pred súdom oprávnený podávať len námietky, ktoré bezprostredne súviseli s možným ukrátením jeho práv ako vlastníka susedného pozemku /vrátane procesných námietok/. Rozhodnutie žalovaného malo byť individuálne zdôvodnené tak, aby bolo možné preskúmať jeho zákonnosť s prihliadnutím na jeho odôvodnenie a nie na obsah administratívneho spisu, ktorý je iba podkladom rozhodnutia. V súvislosti s týmto tvrdením poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/254/2007 z 30. októbra 2008. Podľa žalobcu sa mal krajský súd zaoberať a vysporiadať so všetkými žalobnými námietkami a nie len s námietkou, ktorá bezprostredne súvisela s možným ukrátením práv žalobcu ako vlastníka susedného pozemku, tak ako to krajský súd zdôvodnil vo svojom rozsudku. V súvislosti s týmto tvrdením žalobca uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/81/2007 zo dňa 16. apríla 2008.

Žalobca ďalej vo svojom odvolaní dával do pozornosti, že krajský súd neskúmal a neposudzoval či rozhodnutie žalovaného spĺňa všetky zákonné náležitosti v zmysle § 47 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a ďalších právnych predpisov podľa žalobných námietok v častiach III.A až III.H žaloby, ale zameral sa najmä na úkony stavebníkov, avšak to čo stavebníci predložili alebo čo preukázali, sa už z rozsudku krajského súdu ani rozhodnutia žalovaného nie je možné dozvedieť. Rozhodnutie žalovaného a ani rozsudok krajského súdu neobsahuje odôvodnenie objasňujúce aké relevantné dôkazné prostriedky stavebníci predložili, ako stavebníci jednoznačne preukázali, že nedošlo k porušeniu vlastníckeho práva žalobcu. Tu žalobca uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So 254/2007 zo dňa 30. októbra 2008. Podľa žalobcu nestačí odkaz krajského súdu na to, že stavebníci predložili relevantné dôkazné prostriedky a taktiež, že stavebníci jednoznačne preukázali, že nedošlo k porušeniu vlastníckeho práva žalobcu, ale rozhodnutie musí byť individuálne zdôvodnené tak, aby bolo

možné preskúmať jeho zákonnosť s prihliadnutím na jeho odôvodnenie a nie na obsah administratívneho spisu, ktorý je iba podkladom rozhodnutia.

Žalobca vo svojom odvolaní ďalej namietal, že bol ukrátený najmä v tom, že od žalovaného nedostal riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie a odpovede na jeho odvolacie námietky rozhodnutím žalovaného a ani rozhodnutím, ktoré mu predchádzalo, a nedostal ho ani rozsudkom krajského súdu. V súvislosti s týmto tvrdením žalobca uviedol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/191/2010 zo dňa 28. júla 2011.

Žalobca tiež vo svojom odvolaní uviedol, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) Správny súdny poriadok. Žalobca tvrdil, že nedostal odpovede na svoje žalobné námietky v častiach III.A až III.H žaloby, rozsudok krajského súdu je nepresvedčivý. Uviedol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽf/45/2011 z 28. júna 2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/191/2010 z 28. júla 2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/56/2012 z 26. marca 2013. Konštatoval, že súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania, nakoľko nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odôvodnenie má presvedčiť účastníkov konania, že rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, čo sa v prejednávanej príhode ako uviedol žalobca nestalo a viedlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pri tomto tvrdení žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/254/2007 z 30. októbra 2008. Čo sa týka námietky zaujatosti žalobca uviedol, že sa na žiadnom pojednávaní nevyjadril, že predmetom žaloby nie je pôvodne vznášaná námietka zaujatosti a túto námietku teda na žiadnom pojednávaní nezobral späť.

Ako ďalší bod svojho odvolania žalobca uviedol, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správny súdny poriadok. Krajský súd ako uviedol žalobca nesprávne právne posúdil, že z mnohých v žalobe uvádzaných námietok mala charakter možného ukrátenia práv žalobcu ako vlastníka susedného pozemku len výhrada týkajúca sa tvrdení žalobcu, a to, že osadená dlažba zasahuje do jeho pozemku, ale charakter možného ukrátenia práv žalobcu však predstavuje aj nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia žalovaného. Žalobca tiež poukázal, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď vymedzil predmet sporu medzi účastníkmi súdneho konania len na výhradu, že realizované spevnenie povrchu okolia rodinného domu stavebníkov zámkovou dlažbou presahuje na jeho pozemok. Svoje tvrdenie krajský súd založil na dohadoch a domnienkach, poukázal tu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/56/2012 z 26. marca 2013. Žalobca mal tiež za to, že krajský súd nesprávne posúdil, keď uviedol „...má súd za to, že neboli splnené zákonné podmienky na prerušení stavebného konania podľa § 88a ods. 3 v spojení s § 137 stavebného zákona.“ Z ustanovenia § 137 stavebného zákona však vyplýva obligatórna povinnosť správneho orgánu určiť lehotu, v ktorej sa musí predložiť dôkaz, že na súde, prípadne inom príslušnom orgáne bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci a až keď návrh nebude v určenej lehote podaný, môže si stavebný úrad urobiť úsudok o námietke sám a rozhodnúť vo veci. Žalovaný ako správny orgán však v tomto prípade odkázal žalobcu na súd len rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, odboru výstavby a bytovej politiky Č. s.: OU-TN-OVBP2-2014/014932-2 Br, zo dňa 28. júla 2014, na ktoré žalobca poukázal v bode 13 na strane 5 žaloby a predložili ho krajskému súdu ako prílohu č. 14. V novom správnom konaní, ktoré začalo na základe tohto Rozhodnutia Č. s.: OU-TN-OVBP2-2014/014932-2 Br, zo dňa 28. júla 2014, správny orgán neurčil lehotu v ktorej musí žalobca predložiť dôkaz, že na súde bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci a ani konanie neprerušil, a to napriek tomu, že na námietke o presahovaní zámkovej dlažby stavebníkov na pozemok žalobcu, žalobca stále trval.

Ďalším bodom žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) Správny súdny poriadok, nakoľko nekládol dôraz na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného ako správneho orgánu v správnom konaní. K uvedenému tvrdeniu

poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So 254/2007 z 30. októbra 2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo 81/2007 zo 16. apríla 2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/15/2011 z 13. júla 2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/3/2008 z 15. apríla 2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/81/2010 z 31. januára 2011.

Žalobca tiež uviedol, že v prejednávanej veci však krajský súd nezrušil rozhodnutie žalovaného napriek tomu, že v žalobných námietkach, najmä v časti III.G žaloby, žalobca poukázal, že žalovaný sa nevysporiadal ani s jednou námietkou, resp. odvolacím dôvodom žalobcu tak ako to ukladá zákon. V odôvodnení rozhodnutia každej jednej námietky, t. j. námietky 1. až námietky 6. žalobcu, žalovaný neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov predložených a navrhovaných žalobcom, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami žalobcu a s jeho návrhmi a vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu tým, že toleroval nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného ako správneho orgánu a jeho rozhodnutie pre nezákonné odôvodnenie nezrušil. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 14/07 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/155/2014 z 30. septembra 2015.

Záverom vo svojom odvolaní žalobca poukázal a navrhol, aby podľa § 5 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, čl. 2 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku, čl. 3 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby zrušil rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný čiastočne zmenil a v ostatnej časti potvrdil prvostupňové rozhodnutie mesta Trenčín a vec vrátil Okresnému úradu Trenčín na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania a trov kasačného konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili príbratí účastníci 1/ a 2/, ktorí uviedli, že trvajú na svojom pôvodnom vyjadrení. Neustále sú vystavovaní atakom žalobcu tým, že musia neustále odrážať a odpovedať na žalobcove neopodstatnené námietky, návrhy, otázky, udania. Z.. F. O. je vystavovaná ohováranie v jej zamestnaní, kde žalobca adresoval množstvo udaní na jej osobu. Žalobca si preveruje aj dresy a iné osobné údaje všetkých osôb, s ktorým 1/ a 2/ prišli do styku. V predmetnom prípade nejde o toľkokrát spomínanú „čiernu stavbu“, nakoľko ide o starší kúpený dom, ktorý postupne prerábajú rešpektujúc všetky stavebné a iné s inými súvisiace zákony. Voči žalobcovi podali dňa 06. novembra 2015 trestné oznámenie o priestupku voči občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. 372/1990 Zb., ktoré je v riešení.

Záverom dodali, že si kúpili nehnuteľnosť - starší rodinný dom, absolvovali stavebné konanie, po neskutočných obštrukciách zo strany žalobcu obdržali právoplatné Kolaudačné rozhodnutie a toto sa nepozdáva ich susedovi - žalobcovi. V ostatnom zotrvali v plnom znení na ich pôvodnom vyjadrení a apelovali na zdravý rozum a konečné doriešenie tejto umelo vykonštruovanej kauzy.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili príbratí účastníci 3/ a 4/ s tým, že sú s rodinou O. susedia. Žalobca sa aj ich pokúsil zatiahnuť ako účastníkov stavebného konania do sporu s rodinou O.. Po upozornení, že si neželajú byť v žalobcových listoch spomínaní a nesúhlasili s jeho postojom, začali zo žalobcovej strany rôzne udania a podnety a ich stavbu, pri ktorých využíval (skôr zneužíval) zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, aby sa dostal k informáciám o ich stavbe, pretože nie je účastníkom ich stavebného konania. Museli sa rovnako ako rodina O. brániť jeho útokom. Záverom uviedli, že majú za to, že uvedené skutočnosti sa vôbec nijakým spôsobom nedotýkajú žalobcu a ani nijako neobmedzujú žalobcu, jeho rodinu či majetok. Preto považujú jeho konanie za nezmyselné a šikanujúce a veria, že Najvyšší súd dôkladne posúdi celú situáciu a spravodlivo rozhodne.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Dňa 24. novembra 2016 podal žalobca stanovisko k vyjadreniu pribratých účastníkov na kasačnú sťažnosť. Uvedol, že podľa neho z obsahu listov pribratých účastníkov ide o úmysel poškodiť žalobcu, ale zároveň aj ako občana SR pred Krajským súdom v Trenčíne a taktiež pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky. K meritu veci, na čo boli vyzvaní si až tak záležať nedali. Ako žalobca uviedol, že mohol konštatovať, že podpísaní pribratí účastníci k tomuto spisu 11S/77/2015 opäť opakovane využili príležitosť úmyselne beztretno zaútočiť na jeho osobnosť s vedomím, že nie je v tejto veci priestor na preskúmateľnosť informácií čo popíšu voči jeho osobe a rovnako aj na možnosť sa brániť. Mal za to, že od pribratých účastníkov ide o konanie voči jeho osobe kde motívom je revanš alebo pomsta. Ako občan SR žiadal od mesta Trenčín preskúmať ich protizákonné konanie v oblasti stavebnej činnosti čo sa aj zo strany mesta Trenčín jednoznačne potvrdilo.

Záverom dodal, že dôrazne odmieta konanie týchto pribratých účastníkov voči jeho osobe, ktoré použili pri možnosti sa vyjadriť ku kasačnej sťažnosti. Mal za to, že tam kde niet sebareflexie na svoje konanie, tam kde niet relevantných argumentov k meritu veci nastupuje len opäť klamstvo, skresľovanie minulosti, čo on navyše považoval aj za prejav ignorovania a nekorektnosti voči inštitútu súdu. Ešte podotkol, že priestupkové konanie voči nemu je ukončené s kladným výsledkom pre žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 212 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými

právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OVBP2-2015/018085-2 Br zo dňa 04. augusta 2015 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), v spojení s oznámením o oprave chyby v písaní zo dňa 27.11.2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej v texte aj „správny poriadok“ alebo „SP“) čiastočne zmenil vo výroku rozhodnutia (nahradil slovo stavba znením „zmena stavby“ v príslušnom gramatickom tvare) a v ostatnej časti potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Trenčín č. ÚSŽP 2015/179/50734/33-Mi zo dňa 15. apríla 2015.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009, či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“), ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a výzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona (ďalej len „stavebný zákon“), ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 3 stavebného zákona ak vlastník stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastník zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci.

Podľa § 88a ods. 7 cit. zákona, na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 88a ods. 9 stavebného zákona s konaním o dodatočnom povolení stavby, ktorá je už dokončená, môže stavebný úrad spojiť kolaudačné konanie.

Podľa § 137 ods. 1 až 3 stavebného zákona stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej moci. Ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie

alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší. Stavebný úrad určí lehotu, v ktorej sa musí predložiť dôkaz, že na súde, prípadne inom príslušnom orgáne bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci. Ak návrh nebude v určenej lehote podaný, môže si stavebný úrad urobiť úsudok o námietke sám a rozhodnúť vo veci.

Mesto Trenčín ako prvostupňový stavebný orgán, na základe žiadosti stavebníkov zo dňa 18.06.2013 začal stavebné konanie o dodatočnom povolení zmeny stavby „Rekonštrukcia rodinného domu“ spojené s kolaudačným konaním. Stavebný úrad v Oznámení zo dňa 30.09.2013 o začatí stavebného konania o dodatočnom povolení zmeny stavby podľa § 88a stavebného zákona nariadil i ústne pojednávanie na 21.10.2013, ktoré spojil s miestnym zisťovaním, spolu s poučením podľa § 61 ods. 5 stavebného zákona o možnosti podania námietok najneskôr do tohto dátumu. Žalobcovi ako účastník konania bolo oznámenie doručené poštou dňa 09.10.2013, ktorý sa zúčastnil ústneho pojednávania, podal svoje námietky písomne, ktoré zhrnul do šiestich bodov a doložil ich do spisu pri miestnom zisťovaní. Stavebný úrad z ústneho pojednávania dňa 21.10.2013 spísal zápisnicu, ktorú podpísali prítomní účastníci vrátane žalobcu.

Rozhodnutím zo dňa 05.12.2013 stavebný úrad prerušil stavebné konanie a učil stavebníkom lehotu 60 dní na doplnenie žiadosti a predloženie geometrického plánu o porealizačnom zameraní stavby, ktorú povinnosť stavebníci splnili. Následne Mesto Trenčín rozhodnutím č. ÚSŽPDI 2014/27356/8843/17-DV, MsÚ 74576/2013 zo dňa 11. marca 2014 dodatočne povolilo zmenu stavby „Rekonštrukcia rodinného domu“ J. XXX/X, W. umiestnenú na pozemkoch registra C parcela č. XXX/X a XXX/X v katastrálnom území M. a súčasne povolil jej užívanie. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že zamietol všetky námietky žalobcu a dôvodom zamietnutia námietky žalobcu týkajúcej sa presahu terénnej úpravy - osadenie zámkovej dlažby na jeho pozemok bol predložený geometrický plán č. 45477795-42-13 vyhotovený geodetickou kanceláriou Z. J. J. M-E., z ktorého malo podľa úvahy prvostupňového stavebného úradu vyplývať, že spevnená plocha je realizovaná výlučne na pozemku stavebníka. Ďalej konštatoval, že poloha rodinného domu ostala v pôvodnom stave, nie je potrebné vyznačovať jeho vzdialenosť od susedných pozemkov.

Rozhodnutím žalovaného č. OU-TN-OVBP2-2014/014932-2 Br zo dňa 28. júla 2014 bolo prvostupňové rozhodnutie na odvolanie žalobcu zrušené a vrátené prvostupňovému stavebnému úradu na nové konanie, v ktorom žalovaný ako odvolací správny orgán uviedol dôvody zrušenia prvostupňového rozhodnutia a vyslovil právny záver ako má stavebný úrad doplniť dokazovanie a opätovne rozhodnúť o žiadosti stavebníkov. Stavebný úrad tiež usmernil, čo podľa zákona musí obsahovať stavebné rozhodnutie.

Rozhodnutím č. ÚSŽP 2015/179/50734/33-Mi zo dňa 15. apríla 2015, po opakovanom oznámení o pokračovaní v konaní o dodatočnou povolení stavby, spojené s ústnym pojednávaním dňa 12.02.2015, a opätovnom podaní písomných námietok žalobcom v šiestich bodoch ale s ďalšími 15 podbodmi, prvostupňový stavebný orgán dodatočne povolil zmenu stavby „Rekonštrukcia rodinného domu“ J. XXX/X, W. umiestnenú na pozemkoch registra C parcela č. XXX/X a XXX/X v katastrálnom území M. a súčasne povolil jej užívanie. Napadnutým právoplatným rozhodnutím zo dňa 04. augusta 2015 žalovaný na základe včas podaného odvolania žalobcu prvostupňové rozhodnutie sčasti zmenil a v ostatnej časti potvrdil ako je vyššie uvedené. Žalovaný správny orgán dôvody odvolania, ktoré boli zhodné s námietkami žalobcu podané v stavebnou konaní po zrušení prvého rozhodnutia, vyhodnotil jednotlivo a zhodne ako stavebný úrad a ich zdôvodnenie považoval za dostatočné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, po oboznámení sa s priebehom administratívneho a súdneho konania na základe predložených spisov konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného a tieto boli takmer zhodné s uplatnenými rozšírenými námietkami v konaní po zrušení prvého rozhodnutia v tejto veci. Odvolateľ zároveň namietal, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný a nezrozumiteľný. Vo svojom odvolaní ďalej namietal, že bol ukrátený najmä v tom, že od nedostal riadne a vyčerpávajúce

odôvodnenie a odpovede na jeho odvolacie námietky rozhodnutím žalovaného, a nedostal ho ani rozsudkom krajského súdu. Čo sa týka námietky zaujatosti žalobca uviedol, že sa na žiadnom pojednávaní nevyjadril, že predmetom žaloby nie je pôvodne vznášaná námietka zaujatosti a túto námietku teda na žiadnom pojednávaní nezobral späť.

Odvolací súd, po oboznámení sa s priebehom súdneho konania a zápisnice z hlavného pojednávania dňa 07.06.2016 zistil, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní jasne uviedol, že trvá na podanej žalobe a dôvodoch v nej uvedených. Taktiež ani žalobca na pojednávaní neprehlásil, že netrvá na dôvodoch nezákonnosti rozhodnutia žalovaného tak, ako ich špecifikoval v žalobe a že je poškodený na svojich právach iba v jednom bode a to, že položená dlažba na dvore stavebníkov mu zasahuje do jeho pozemku. Takáto otázka žalobcovi ani nebola položená členom senátu a krajský súd konštatoval, že prihladol na vyjadrenia žalobcu prednesené na pojednávaní.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy.

Záveru krajského súdu, že predmet sporu medzi účastníkmi súdneho konania, z mnohých v žalobe uvedených námietok, bola len jedna námietka žalobcu, že realizované spevnenie povrchu okolia rodinného domu stavebníkov zámkovou dlažbou presahuje na jeho pozemok, a to bez akejkoľvek bližšej právnej úvahy, nemožno považovať za dostačujúce. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vypoariadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobera vôbec, alebo sa s nimi vypoariada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Na tomto mieste považuje za vhodné uviesť, že zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby je tak preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstaráť všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán

štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod.

V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí, že „Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je následné zhojenie závažnej chyby, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, pričom dôkazné bremeno je na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/125/2010 zo dňa 28. 04. 2011).

K uvedenému odvolací súd ešte dodáva, že rozhodnutie o dodatočnom stavebnom povolení je konštitutívne rozhodnutie, ktorým sa samotný právny stav zakladá, keďže sa v ňom určujú podmienky prípustnosti stavby, ktorá síce bola už z časti realizovaná, avšak bez stavebného povolenia. Samotné meritórne rozhodnutie teda už zakladá stavebníkovi povinnosť vlastne len stavbu dokončiť za podmienok v ňom uvedených. Z charakteristiky rozhodnutia - dodatočné stavebné povolenie vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré dodatočne legalizuje už postavenú stavbu a v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia stavebný úrad skúma, či začatím stavby bez stavebného povolenia nedošlo aj k porušeniu práva na ekologické, hygienické a občianske práva a k zníženiu štandardu bývania. V prejednávanej veci krajský súd uzavrel, že vydaním dodatočného stavebného povolenia nemohol byť žalobca reálne ukrátený na svojich právach, tak ako to tvrdil, nakoľko zámková dlažba je ukončená na pozemku stavebníkov pred hranicou rozhrania susedných parciel č. XXX/X. a XXX, bez vyhodnotenia námietok žalobcu uvedenými v častiach III.A a ž III.H žaloby s poukazom na prednes žalobcu na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2016.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v stavebnom konaní sa uplatňuje koncentračná zásada, ktorá vyplýva z § 61 stavebného zákona, to znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada. Účelom tejto zásady je, že zákonodarca chcel bezpochyby stanoviť určité limity stavebného konania, zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by vo svojom dôsledku mohli zabrániť akejkoľvek stavebnej činnosti. Uvedená koncentračná zásada platí aj pre odvolací správny orgán, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti prvostupňovému správneho orgánu v rozsahu vznesených námietok v rámci prvostupňového stavebného konania. Stavebný úrad však musí zainteresované subjekty na túto skutočnosť písomne upozorniť a jednoznačne určiť lehotu na uplatnenie ich pripomienok a námietok (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2011 sp. zn. 6 Sžp 1/2011). O takýto prípad ide i v prejednávanej veci a podľa názoru odvolacieho súdu povinnosťou krajského súdu bolo zaoberať sa všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, t. j. i námietkami uvedenými v častiach III.A a ž III.H žaloby a uviesť, či sú všetky tieto námietky opodstatnené, uplatnené v súlade s koncentračnou zásadou podľa § 61 stavebného zákona, alebo im chýba právna argumentácia porušenia konkrétnych hmotnoprávných ustanovení stavebného zákona, teda nie je zrejmé ochrany akých práv a právom chránených záujmov sa odvolateľ domáha.

S poukazom na vyššie uvedené považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa za nezákonné, nakoľko v odôvodnení nevysvetlil, prečo žalobné body nezákonnosti rozhodnutia žalovaného špecifikované v častiach III.A a ž III.H žaloby, ktoré krajský súd ani vo svojom rozhodnutí necitoval, považoval za bezpredmetné s poukazom na prednes žalobcu na pojednávaní dňa 07.06.2016 (bolo iba jedno pojednávanie). Takýto prednes žalobca v priebehu súdneho konania neurobil a zo zápisnice z hlavného pojednávania, na ktorú sa krajský súd odvoláva to ani nevyplýva.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uvádza jednotlivé ustanovenia právnych predpisov s výkladom

obsahu právnej normy na prejednávanej vec v kontexte na vznesené námietky odvolateľa (žalobca). Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudku krajského súdu chýbajú podklady o ktoré opiera svoje rozhodnutie a preskúmateľná úvaha. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci.

Záveru krajského súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom žalovaného iba v jednom bode uplatnenej námietky žalobcu v stavebnom konaní a v podanom odvolaní, bez bližšieho zdôvodnenia prečo žalobné body nezákonnosti rozhodnutia žalovaného špecifikované v častiach III.A a ž III.H žaloby, ktoré krajský súd ani vo svojom rozhodnutí necitoval, považoval za bezpredmetné s poukazom na prednes žalobcu na súdnom pojednávaní. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok krajského súdu bez akejkoľvek bližšej právnej úvahy, nemožno považovať za dostačujúce.

Krajský súd tiež opomenul, že v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy je úlohou všeobecného súdu podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pričom mu predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu vôbec neobsahuje právne posúdenie veci v zmysle žalobných námietok, nakoľko právne závery krajského súdu v rozsudku absentujú, resp. sú absolútne nedostatočné, je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Krajský súd v Bratislave v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad nepostupoval. Týmto svojím postupom krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a tiež § 250j ods. 1 a 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu predovšetkým opätovne vec prejednať v intenciách platnej judikatúry najvyššieho a ústavného súdu, vysporiadať sa so všetkými uplatnenými námietkami nezákonnosti v žalobe, ako aj s odvolacími dôvodmi žalobcu a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 157 O.s.p., resp. v § 191 SSP (účinný od 01.07.2016) a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. f) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.). O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval. Bude povinnosťou krajského súdu v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodnúť opätovne aj o trovách a ich náhrade v rámci prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.